

srečo je nasilnega tatu prepoznal sosed. Gre za brezposelnega delavca.

Roparski napad. Mlinar Lovrenc Onuk iz Tomaške vasi je bil v krčmi v Šmartnem. K mlinarju je prisedel moški in ga prosil za vino. Pila sta skupaj in proti večeru se je odpravil Onuk proti domu. Na bolj samotnem delu ceste ga je iz zasede napadel sopivec. Udaril ga je parkrat s kolom po glavi in mu preiskal žep. Izmaknil mu je iz hlačnega žepa 200 Din v srebru, uro z verižico ter nov klobuk. Tipal je tudi po prsnem žepu na suknjiču, vendar ni zadal na tamkaj shranjene štiri jurje. Na tla pobitega je zloba vrgel v 2 metra globok obcestni jarek, iz katerega so pobrali nezvestnega šele drugo jutro mimoidoči. Žandarji so na podlagi opisa prijeli roparskega napadalca, ki je neki Pogorevčnik Fortunat. Prijeti ima na vesti že več tatvin in je tudi ta roparski napad priznal po aretaciji.

Izpred sodišča.

Eno leto ječe, ker se je spozabil nad lastnim očetom. Peter Plohl, 24 letni posestniški sin iz mariborske okolice, je bil v Mariboru 29. aprila obsojen na eno leto ječe. Plohl se je spozabil 14. februarja nad lastnim očetom in mu prizadjal par zabodljajev z nožem.

Uboj pred sodniki. Rudolf Šoštarič iz Stare nove vasi pri Ljutomeru, je ustrelil 26. februarja iz karabinke Alojza Vrbajnskega. Šoštarič je bil obsojen v Mariboru na štiri leta strogega zapor.

Pet let robije je dobil pred mariborskim sodiščem dne 2. maja 25letni Ivan Gabrovec iz Brezove pri Ptuj, ker je smrtno zabodel Jožefa Kozla.

Slovenska Krajina.

Sv. Sebeščan. V nedeljo dne 26. aprila smo tu obhajali proščenje »toplo proške«. Vreme nam je bilo naklonjeno in zbralo se je res ogromno ljudi. Stari ljudje ne pomnijo tako velikega navela. Gotovo so bile zastopane vse župnije soboške dekanije. Zelo veliko je bilo tudi protestantov. Pridigo je imel kaplan g. Škraban od

Grada. Popoldne so bile slovesne pete litanije, ki jih je pel g. Šoštarec, kaplan v Turnišču s tovariši kaplani. Ljudje imajo veliko zaupanje v patrona sv. Sebastijana in so prinašali pšenico in jajca. Stara navada je tudi ob ti priliki — veselica v gozdovih. Zelo, zelo se ločijo tukajšnje veselice od veselice v drugih krajih. Ljudje so tudi tu dobre volje, nikjer ne pride do pretepov, kaj šele do ubojev. Ne pride fantu niti na misel, da bi potegnil nož. Če kakega tujca kaj srbi, ga pa domači posadijo na hladno. Ko so imeli zadnjič gasilci veselico, je ob zvonjenju Ave Marije vse utihnilo, tudi godba in katoličani so molili, molčali so pa tudi protestanti.

Z Bogom. V petek in soboto, 1. in 2. maja, je odšlo nad 2000 naših sezonskih delavcev v Belje in v Francijo. Težko je bilo človeku, ko je gledal to našo mladino, ko je prisiljena odhajala s trebuhom za kruhom. Kakor izgleda, bo naše delavce v Belju vsaj enkrat obiskal naš domači dušni pastir, da bodo opravili verske dolžnosti in slišali Kristusov nauk. Delavci, le dobri bodite in pridite v jeseni domov taki, kot odhajate. Z Bogom in na svidenje!

Težka nesreča. Pri požaru v Kramarovcih se je zgodila nesreča. Ogenj je zasul tri ljudi. Pripejli so jih v Soboto v bolnico. En fant je v strašnih bolečinah umrl, ostali bodo menda okrevali.

Vzgojitelji — pa taki! Ko duhovnik nese Najsvetejše k bolniku, se vsak vernik, celo židje in protestanti, vsaj odkrije, če že noče poklekati in se prekrižati. Na neki šoli pa je »vzgojitelj«, ki se iz vsega tega norčuje vpričo otrok. Ubogi otroci! Kam plovemo!? Če naše ljudstvo ne mara takih »prišlekov«, so pa res sami krivi, ko pa tako kruto žalijo naš verski čut.

Psi so zalajali . . . Tako se glasi menda neka pesem. To se nam vsiljuje, ko gledamo ob progi pse, ki lajajo za drvečim vlakom. Vlak gre seve svojo pot in se ne zmeni za lajajoče pse. Potem pa vse tiho je bilo . . .

Turnišče. Naš priljubljeni orožniški komandir g. Fr. Gorišek je bil premeščen za orožniškega komandirja v Črensovec. Ob odhodu od nas mu obljublamo, da ga bomo ohranili v dobrem spominu. Na novem mestu mu želimo obilo božjega blagoslova v njegovi naporni službi.

Gomilice. Naša vas je nekaj časa živeła tiho in mirno življenje. Sedaj so se pa naenkrat fan-

Vsem cenj. naročnikom,

katerim je že pošla naročnina, in vsem, kateri so prosili za potrpljenje in še niso poravnali naročnine, smo danes priložili položnice in prosimo, da takoj poravnajo naročnino, da ne bo treba ustavljati pošiljanja lista. — »Slovenski gospodar« stane za celo leto 32 Din, za pol leta 16 Din in za četrt leta 9 Din. — Uprava.

tje nekaj spomnili in so se začeli tolči in pretepati kakor brez uma. Pijača je pač zopet delovala nad razsodnostjo mladine. Ob pretepu je bilo ukradeno tudi eno kolo. Treba bo mladino usmeriti na boljšo pot.

Martjanci. Dne 19. aprila smo imeli pri nas požar in sicer ob pol deveti uri zvečer. Požar je izbruhnil na gospodarskem poslopu predsednika občine g. Geza Vezerja. Veliko gasilcev je prihitelo na lice mesta in so skušali čim preje požar udušiti, toda s težavo so ga samo omejili, da ni segel še do sosednjih hiš. G. Vezjer trpi škodo okrog 80.000 Din. Zgorela je vsa krma in velike gospodarskega orodja.

Beltinci. Na velikonočne praznike je pel na koro nov pevski zbor in je vzbudil splošno pozornost prebivalstva. Upamo, da se bo zbor razvil do lepe višine, kar mu iz srca želimo, ker imamo lepo petje radi stari in mladi.

Likvidnost denarnih zavodov.

Hrbtenico našega gospodarstva tvorijo naši denarni zavodi, naše hranilnice in posojilnice. Ta hrbtenica vedno bolj ohromeva. Denarni zavodi so deloma umrli, deloma umirajo. Ni bilo treba, da je prišlo tako daleč. Ako bi bili ob izbruhu krize na vladi možje, ki imajo smisel za ljudsko dobrobit in pošteno voljo, bi se bil razvoj zlega preprečil ali vsaj omejil. Z nekaj milijoni dinarjev, ki bi jih bili v prvi stiski dobili denarni zavodi, bi bili izpolnili svoje poslovne dolžnosti do vlagateljev in

Abesinskega cesarja zapuščajo njegovi poglavarji ali rasli.

Poglavar plemena Uolo Gala, dedžasmač Amedej Burla se je predal italijanskim vojaškim oblastem v Desiju. Boril se bo sedaj proti Abesincem s svojimi 10.000 vojaki. On in tudi drugi abesinski poglavarji so mnjenja, da je vojna izgubljena in da je vsak odpor brezuspešen. Cesar Haila Selasije je izgubil že polovico svojih vojakov tako, da jih ima sedaj samo še okoli 250.000. Burla je rekel, da bodo njegovemu zgledu sledili tudi drugi poglavarji, ki so že zelo nezadovoljni radi dolgotrajne vojne in neprestanih porazov, ki jih doživlja abesinska vojska.

Očetov greh.

To mu je tudi Marta pokazala. Kaj mu je storila gor v Suhem grabnu?! Ko se je spomnil, ga je zbolelo in navdalo z gorjupo bridkobo. Prijazno ji bo odpisal, vendar ji bo dal razumeti, da ne mara nobenih zvez več. Potem pa bo zadušil, kar mu v srcu gori, in jo bo pozabil. Da!

Kljub takim sklepom je segel zvečer v omaro po oni zlati križec, ki ga je od Martine verižice odtrgal, ga poljubil in se zatopil v misli na Marto. Drugo jutro ji je napisal odgovor:

Ljuba Marta!

Tvojega pisma sem bil zelo vesel. Po dolgem času je bila zame to prva vesela ura in bo bržkone tudi zadnja, ki mi je bila po Tebi namenjena. Da bi Te bil obiskal, tega si nisem več upal. Kajti, če si tudi pozabila na sramoto, ki se drži mojega imena, jaz ne bi mogel brez srama pred Te; berač sem in nič drugega nimam pričakati kakor to, da se preživim in s pridnim delom zopet pridobim izgubljeno dobro ime. Kakor sem iz Tvojega pisanja razbral, si tudi sama tako pametna in vse to uvidevaš. Da bi Ti jaz kaj zameril, tega se nikar ne boj; kajti jaz nimam

18

Tebi nič več odpustiti kakor Ti meni; zato je najbolje, da se pobotava. Moja beseda, da nikoli druge ne vzamem, velja za vse moje življenje. Na ženitev sploh ne mislim in tudi misliti ne morem. Toda Tvoji sreči nočem biti na poti. Ako jo drugod najdeš, ne oziraj se name, ampak jo zagradi! Ne bom Ti zameril. Pa prav me razumi! Pišem to le zaradi tega, ker mi je žal zate in nočem, da bi se zaradi tega odpovedala sreči. Meni si bila najljubše, kar sem na zemlji imel, in spomin nate mi bo vedno ljub in lep. Ne oziraj pa se name, temveč glej le nase! Najbrž se nikoli in nikjer ne bova več srečala; zato nima pomena, da si s pogostnim pisanjem otežujeva srce. Pozabil Te ne bom nikoli, dokler bom živ. Ničesar mi ne zameri, zdrava ostani in moli včasih za Svojega srčno Ti vdanega

Tevža!

Komaj je odposlal pismo, se je že skesal. Kaj bo rekla Marta? Bolelo jo bo, da se je poslovil. Preveč jasno ji je povedal, da noče nobenih zvez več. Ali res ne bo nič več čul o njej? O, saj mu bo gotovo še pisala. Enkrat še! Nestrpno je čakal na odgovor — čeprav ji ga je prepovedal. Toda čakal je zaman, čakal dneve, tedne, mesece. Šele v začetku maja je prišlo zopet pismo od doma. Pisal mu je mojster Krištof: